

Maria Steckiewicz /1906 - 1987 /

Maria Steckiewicz, c. Stanisława, ur. 28 06 1905-
w Wilnie - zm. 6 08 1987 w Warszawie, nauczycielka, har-
cmistrzyni, komendantka Wileńskiej Chorągwi Harcerek 1935-
1939.

Maria Steckiewicz urodziła się w rodzinie ziemiańskiej w Wilnie. Wkrótce podzieliła los wygnańczo-przesiedleńczy Polaków i znalazła się w Rosji wraz z rodziną. Ural i Petersburg stały się miejscem osiedlenia. Naukę rozpoczęła w gimnazjum św. Katarzyny w Petersburgu. Wstąpiła do polskiej drużyny harcerskiej, której drużynową, Władysława Perzanowska - ~~Marsz~~^{Marsz}łowa, wspomina: "Podczas wojny przybyło do Petersburga dużo młodzieży z Królestwa i Litwy. Napłynęła nowa fala uchodźców z Polski. Z Rygi ewakuowano polskie gimnazjum. Przybywały nowe szkoły, tworzyły się nowe drużyny harcerskie, które trwały do końca wojny, kiedy gremialnie wracano do kraju."

W czasie rewolucji 1917 zginęli dwaj bracia M.S. po dwóch różnych stronach barykady, a ojciec został uwięziony. Na Marię spadł obowiązek utrzymania matki i siebie i dostarczania ojcu paczek do więzienia. W r. 1920 dzięki stataniom Międzynarodowego Czerwonego Krzyża nastąpiła wymiana polskich jeńców, przebywających w sowieckich więzieniach na komunistów przebywających w Polsce. M.S. wróciła z rodzicami do Polski, do Wilna, i rozpoczęła naukę w gimn. SS Nazaretanek. Maturę zdobyła w 1925 r., a w r. 1930 ukończyła studia na USB w Wilnie, kierunek historyczny. Zaraz też podjęła pracę nauczycielską w macierzystym gimn. SS Nazaretanek i kontynuowała ją do wybuchu II wojny światowej w 1939.

W ruchu harcerskim czynna była od powrotu do Polski. W r. 1921 brała udział w Zlocie Harcerskim ^{we Lwowie} w drużynie reprezentacyjnej Litwy Środkowej. W l. 1927/28 ^(1927/28) dhna Maria prowadziła Hufiec Wileński. W l. 1928/29 zorganizowała X drużynę im. Filomatów przy Liceum założonym przez Stanisławę Pietraszkiewicz. W l. 1934 / 35 włączyła się do przygotowań do Międzynarodowego Zlotu Harcerskiego w Spale, w którym wzięła udział jako przboczna komendantki, dhny hm Zofii Nieciejowskiej. W r. 1935 na Walnym Zjeździe Wil. ZHP została wybrana na komendantkę Wil. Chor. Harcerk. Prowadziła obozy i kursy podharcemistrzowskie. Obozy niejedno-

W tym celu należało przede wszystkim dobrać odpowiednią metodologię i narzędzia badawcze, które pozwoliłyby na zbadanie wpływu czynników społecznych na procesy poznawcze i emocjonalne. W tym celu wykorzystano przede wszystkim metody ilościowe i jakościowe, które pozwoliły na zbadanie różnych aspektów zjawiska.

W ramach pracy tej przeprowadzono badania ankietowe, które miały na celu zbadanie opinii i przekonań badanych na temat zjawiska. Wyniki badań ankietowych zostały następnie przeanalizowane i przedstawione w formie tabeli i wykresów.

W ramach pracy tej przeprowadzono również badania jakościowe, które miały na celu zbadanie doświadczeń i opinii badanych na temat zjawiska. Wyniki badań jakościowych zostały następnie przeanalizowane i przedstawione w formie wywiadów i dyskusji grupowych.

W ramach pracy tej przeprowadzono również badania eksperymentalne, które miały na celu zbadanie wpływu różnych czynników na procesy poznawcze i emocjonalne. Wyniki badań eksperymentalnych zostały następnie przeanalizowane i przedstawione w formie tabeli i wykresów.

W ramach pracy tej przeprowadzono również badania porównawcze, które miały na celu zbadanie różnic w procesach poznawczych i emocjonalnych między różnymi grupami badanych. Wyniki badań porównawczych zostały następnie przeanalizowane i przedstawione w formie tabeli i wykresów.

W ramach pracy tej przeprowadzono również badania korelacyjne, które miały na celu zbadanie związku między różnymi zmiennymi. Wyniki badań korelacyjnych zostały następnie przeanalizowane i przedstawione w formie tabeli i wykresów.

W ramach pracy tej przeprowadzono również badania korelacyjne, które miały na celu zbadanie związku między różnymi zmiennymi. Wyniki badań korelacyjnych zostały następnie przeanalizowane i przedstawione w formie tabeli i wykresów.

krotnie spełniały ważną rolę wśród ludności miejscowej: udzielały pomocy lekarskiej, opiekowały się dziećmi w czasie prac polowych, budziły świadomość narodową. Godne uwagi jest wybudowanie w 1938 Stacji Harcerskiej w Wilnie pod patronatem bpa Władysława Bandurskiego.

Wybuch wojny 1939 spowodował rozwiązanie drużyn harcerskich i przejście do pracy konspiracyjnej. Wilno znalazło się pod okupacją nieprzyjacielską. Dłną Marię wojna zaskoczyła w Rabsztynie, gdzie prowadziła kurs podharcmistrzowski. Wróciła do Wilna, a o pracy w tym okresie tak pisze: "Od razu skontaktowałam się z prez. m. Wilna, dr Wiktorem Maleszewskim. Polecono mi zorganizować samoobronę lotniczą ludności cywilnej, opanować panikę wśród ludności, nie dopuszczać do grabieży sklepów". Powołano Pogotowie Harcerki M.S. bierze udział w obronie cywilnej miasta wraz z harcerkami. W r. 1940 - zagrożona aresztowaniem - opuściła Wilno i udała się do Warszawy, gdzie włączyła się w pracę Pogotowia Harcerki jako komendantka działu łączności, a od 1942 działu szkolenia starszyny. W r. 1943 brała udział w Radach Programowych na okres powojenny. W r. 1945 organizowała i prowadziła zakłady Opieki nad dziećmi: w Kamieniu, Opolu i w Żyrowej z ramienia Towarzystwa Domów i Prewentoriów Dziecięcych w Krakowie.

W r. 1952 - 1959 pracowała w Instruktorskiej Szkole Harcerskiej na Buczu k. Skoczowa, a następnie objęła kierownictwo szkół przyszpitalnych w ośrodkach Rehabilitacyjnych dla dzieci chorych w Konstancinie pod Warszawą.

W r. 1974 przeszła na emeryturę. Jej pracę uhonorowano odznaczeniami: Złotego Krzyża Zasługi i Złotą Odznaką ZNP.

Z czasów pracy na Buczu datuje się znajomość i przyjaźń z pisarką Zofią Kossak-Szczucką, mieszkającą w Górkach Wielkich na Śląsku Cieszyńskim, o czym świadczy korespondencja z autorką, zachowana w Dziale Rękopisów B.N. w Warszawie.

W czasie wojny przechowała kilkoro dzieci żydowskich i jedną osobę dorosłą, ukrywającą się pod przybranym nazwiskiem, Żydówkę zatrudnioną jako ogrodniczka w Konstancinie. W r. 1947/48 w Sądzie w Opolu ustanowiono dlną Marię na jej wniosek opiekunką prawną ds. 10 nieletnich dziewcząt. Z dwiema z nich stosunki przekształciły się w rodzinne.

W tym celu należało przede wszystkim dobrać odpowiednią metodologię i narzędzia badawcze, które pozwoliłyby na zbadanie wpływu czynników społecznych na procesy poznawcze i emocjonalne. W tym celu wykorzystano metody ilościowe i jakościowe, które pozwoliły na zbadanie różnych aspektów zjawiska.

W ramach pracy tej przeprowadzono badania ankietowe, które miały na celu zbadanie opinii i przekonań badanych na temat zjawiska. Wyniki badań ankietowych zostały następnie przeanalizowane i przedstawione w formie tabelarycznej i graficznej.

W tym celu należało przede wszystkim dobrać odpowiednią metodologię i narzędzia badawcze, które pozwoliłyby na zbadanie wpływu czynników społecznych na procesy poznawcze i emocjonalne. W tym celu wykorzystano metody ilościowe i jakościowe, które pozwoliły na zbadanie różnych aspektów zjawiska.

W ramach pracy tej przeprowadzono badania ankietowe, które miały na celu zbadanie opinii i przekonań badanych na temat zjawiska. Wyniki badań ankietowych zostały następnie przeanalizowane i przedstawione w formie tabelarycznej i graficznej.

W tym celu należało przede wszystkim dobrać odpowiednią metodologię i narzędzia badawcze, które pozwoliłyby na zbadanie wpływu czynników społecznych na procesy poznawcze i emocjonalne. W tym celu wykorzystano metody ilościowe i jakościowe, które pozwoliły na zbadanie różnych aspektów zjawiska.

W ramach pracy tej przeprowadzono badania ankietowe, które miały na celu zbadanie opinii i przekonań badanych na temat zjawiska. Wyniki badań ankietowych zostały następnie przeanalizowane i przedstawione w formie tabelarycznej i graficznej.

W tym celu należało przede wszystkim dobrać odpowiednią metodologię i narzędzia badawcze, które pozwoliłyby na zbadanie wpływu czynników społecznych na procesy poznawcze i emocjonalne. W tym celu wykorzystano metody ilościowe i jakościowe, które pozwoliły na zbadanie różnych aspektów zjawiska.

Opracowała wraz z hm Józefiną Łapińską i instruktorkami wileńskimi "Materiały do historii Wileńskiej Chorągwi Harcerek", akc. 11026 - 11028, i przekazała do Działu Rękopisów Biblioteki Narodowej w Warszawie i do Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Wrocławiu, nr 192 /78.)

Zmarła w Warszawie i została pochowana w grobie rodzinnym w Skolimowie k. Warszawy.

Bibliografia: "Służba Pogotowia Harcerek Chorągwi Wileńskiej", w: Harcerki 1939- 1945, Relacje i Pamiętniki, praca zbiorowa, PWN, Warszawa 1985, s. 562 i nn.

Materiały do historii Wil. Chor. Harcerek, BN, akc. 11026 - 11028, Warszawa.

Warszawa 9 01 1999 r.

Opracowała Irena Okulewicz

Irena Okulewicz

Opisowała przez 2 dni Józefina Szapiro i Instytut
Historii "Materiały do historii literatury chorwackiej i ser-
bkiej" t. 10, 1938 - 1938, i przekazała do Działu Regionalnego
Biblioteki Narodowej w Warszawie i do Zakładu Narodowego
im. Ossolińskich we Wrocławiu, str. 17.
Zmarła w Warszawie i została pochowana w grobie rodzinnym
w Szkolnowie k. Warszawy.

Bibliografia: "Zbiórka logotypów chorwackich i ser-
bskich", w: "Materiały do historii literatury chorwackiej i ser-
bskiej", t. 10, 1938 - 1938, Warszawa, 1938, s. 17.
"Materiały do historii literatury chorwackiej i ser-
bskiej", t. 10, 1938 - 1938, Warszawa, 1938.

Opisowała Irene Okulawicz Warszawa 9 01 1939 r.